

Cuprins

<i>Introducere</i> (Timothy J. Smith).....	9
Capitolul I. O noapte la picioarele Sfînxului	13
Capitolul II. Paznicul deșertului	25
Capitolul III. Piramida.....	40
Capitolul IV. O noapte în Marea Piramidă.....	62
Capitolul V. Împreună cu un magician din Cairo	84
Capitolul VI. Miracolele hipnotismului.....	102
Capitolul VII. Un interviu cu cel mai faimos fachir egiptean.....	120
Capitolul VIII. În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător !	132
Capitolul IX. Un interviu cu liderul spiritual al mahomedanilor.....	147
Capitolul X. În liniștea străvechiului Abydos	164
Capitolul XI. Cel mai tainic ritual al templelor egiptene.....	176
Capitolul XII. Misterele antice	190
Capitolul XIII. În templul de la Dendera.....	203
Capitolul XIV. Zilele petrecute în Karnak.....	217

Capitolul XV. Noptile petrecute în Karnak.....	232
Capitolul XVI. Împreună cu cel mai faimos îmblinzitor de șerpi din Egipt	245
Capitolul XVII. Devin derviş îmblinzitor de șerpi.....	258
Capitolul XVIII. Întâlnesc un Inițiat.....	271
Capitolul XIX. Mormintele : mesajul solemn al unui Inițiat.....	284
Epilog.....	292
<i>Index</i>	299

Paul Brunton

EGIPTUL SECRET

Traducere de Horia Gănescu

POLIROM
2014

Pe cap și pe umeri avea un șal alb, de sub care scăpa o buclă de păr negru ca abanosul. Avea o față de om cumsecade, o mustață stufoasă și o barbă rară. Bănuiam că are ochii mari, dar se uita în jos și, intenționat, desigur, își ținea pleoapele îngustate. A insistat să nu mă ridic, apoi s-a instalat și el într-un fotoliu larg și adânc.

*

Mi-am rotit privirile prin cameră, care era înaltă și răcoroasă, dar conținea un ciudat amestec de vechituri. Pereții erau împodobiți cu niște panouri alungite, cu frumoase inscripții în relief – citate din Coran –, roșii pe fond galben. Două vidre cafenii împăiate erau așezate într-o nișă laterală; teancuri de documente se înghesuiau pe pervazul ferestrei și, judecând după praful sub care erau îngropate, nimeni nu le mai atinsese de ani de zile. Lingă mine, pe o pernă, zăcea un almanah în arabă. Mai multe călimări goale erau împrăștiate ici-colo.

În câteva cuvinte monosilabice, magicianul m-a informat cit de onorat era de vizita mea și m-a rugat să servesc împreună cu el ceva răcoritor înainte de a trece la lucruri mai serioase. I-am mulțumit, dar, cunoscând obiceiurile gazdelor egiptene, l-am rugat să nu se deranjeze și cu cafea, deoarece nu beau niciodată. Mi-a oferit un ceai persan, o băutură delicioasă, și am acceptat cu plăcere. Iar apoi, în timp ce un servitor zelos dispărea în cel mai apropiat bazar, m-am străduit să-l antrenez pe bătrîn într-o discuție. Eforturile mele au fost zadarnice, căci, în afară de câteva expresii monosilabice impuse de eticheta egipteană, nu voia să spună nimic despre sine. În schimb, m-a luat el la întrebări. I-am răspuns sincer și spontan, astfel că, în timp ce servitorul ne punea dinainte zaharicale egiptene – prăjituri mari din făină de grâu prăjită amestecată cu miere, banane, biscuiți și pâhărele cu ceai persan –, era parcă mai puțin rezervat. Ba chiar, când a înțeles că nu făceam cercetări cu intenția de a-i ridiculiza metodele sau de a-i da în vileag posibilele înșelătorii, a devenit foarte amabil. Dar, sub masca acestei bunăvoințe, întrezăream tot timpul o precauție constantă, ca și cum ar fi vrut să evite riscul de a lăsa să pătrundă în existența sa un străin iscoditor venit de pe alte meleaguri.

Mi-a sugerat totuși că mi-ar putea face horoscopul dacă i-aș spune numele meu, numele tatălui meu, data și locul nașterii mele. Am

incercat să-l conving că nu venisem pentru așa ceva și că, oricum, prezicerile ghicitorilor dau adesea rezultate atât de contradictorii, încât prefer ignoranța crasă în loc să-mi asum neplăcerea de a încerca să concilies ceea ce părea definitiv ireconciliabil. Bătrînul nu se lăsa însă cu una, cu două, spunînd că, indiferent dacă voiam sau nu un horoscop, acum era îndeajuns de interesat de mine pentru a calcula harta cerului la nașterea mea și pentru a-i da o interpretare care să satisfacă atât curiozitatea lui, cit și, spera el, pe a mea. În cele din urmă, am cedat insistențelor sale, dîndu-i informațiile cerute.

Apoi m-a rugat să-mi așez mina pe o foaie de hîrtie, trăsîndu-i conturul cu creionul. În acest contur, a scris cîteva cuvinte în arabă. N-am aflat niciodată de ce a făcut asta.

Am atacat subiectul magiei sale, dar s-a eschivat printr-un răspuns neutru. Auzisem că era probabil cel mai mare magician din Cairo, deși nu știu cît preț se putea pune pe o asemenea recomandare.

A deviat cu abilitate discuția în altă direcție, astfel încît a trebuit să-mi pierd timpul vorbindu-i despre viața în Europa.

„Reveniți peste cinci zile”, mi-a spus el cînd s-a ridicat de pe scaun.

Ceea ce am și făcut și, după ritualurile de ospitalitate preliminare, mi-a arătat cîteva coli de hîrtie acoperite de cuvinte în arabă; era, mi-a spus el, horoscopul meu în versuri. M-am văzut astfel obligat să primesc ceva ce nu solicitasem niciodată și să ofer în schimb o plată pe care, după ce a refuzat-o de cîteva ori, a acceptat-o.

Apoi atitudinea lui s-a schimbat pe neașteptate. Mi-a propus să-mi facă o demonstrație de magie. „Dați-mi batista”, a zis, iar cînd i-am întins-o, mi-a înapoiat-o aproape imediat. „Bine! Acum rupeți-o în două.” M-am supus. A luat una din bucățile rupte și a scris pe ea ceva cu un toc înmuiat în cerneala dintr-o călimară de pe masă. După aceea, a îndoit bucata de batistă și mi-a dat-o, rugîndu-mă să o pun într-o scrumieră de aramă care se afla lingă mine, pe divan.

Așteptam urmarea cu oarecare interes. Bătrînul a luat o foaie de hîrtie și a desenat pe ea un triunghi mare; în acest triunghi a înscris cîteva semne misterioase, precum și cîteva litere arabe. Mi-a întins hîrtia, cerîndu-mi să o pun pe bucata de batistă îndoită. M-am conformat. Timp de aproximativ un minut, a murmurat cîteva fraze într-o limbă de neînțeles, țînîndu-și pleoapele strînse. Apoi, deodată, și-a deschis ochii cu gene lungi.

Aproape imediat batista ruptă s-a luminat și a luat foc în scrumiera de lângă mine. Flacăra s-a înălțat mult în aer, spre marea mea surpriză, apoi s-a transformat într-un nor dens de fum ce a umplut încăperea. Aproape că nu mai puteam respira, ochii mă usturau. M-am ridicat în grabă, ca să ajung la ușă. Dar magicianul ajunsese acolo înaintea mea, a chemat servitorul și i-a spus să deschidă toate ferestrele, ca se aerisească încăperea.

Nu mă interesa dacă era vorba despre magie sau despre o scamtorie abilă implicând folosirea unor substanțe chimice inflamabile, pentru că nu prea vedeam la ce ar putea servi întreaga demonstrație. Dar bătrînul era evident foarte mîndru de ispravă.

„Cum ați dat foc batistei?“, am întrebat. „Cu ajutorul duhurilor mele“, a fost explicația lui, ce nu lămurea nimic. M-am mulțumit cu atât. Este explicația obișnuită pe care o auzi în Egipt pentru orice are chiar și cea mai vagă legătură cu supranaturalul.

Magicianul îmi spuse: „Reveniți peste trei zile, dar nu uitați să aduceți o găină albă. Pentru că aveți ceva ce-mi place, vă voi face un serviciu complet gratuit. Aduceți-mi găina albă și voi face cu ea puțină magie ca să pun un duh în slujba dumneavoastră. Țineți minte, găina nu trebuie să fie nici prea tinătră, nici prea bătrînă, nici de altă culoare“.

Gîndindu-mă la vracii africani care taie gitul unor cocoși albi, iar apoi aruncă sîngele în capul clienților, am refuzat această ofertă generoasă. A insistat, asigurîndu-mă că actul de magie pe care îl avea în vedere va atrage sprijinul unui duh puternic, ce va acționa în favoarea mea. Tot nu am acceptat. În cele din urmă, m-a „prins la colț“; i-am spus că acest gen de ceremonii mă dezgustă și că prefer să mă lipsesc de presupusele avantaje pe care le oferă. Imediat, mi-a promis că nu va fi nici o vărsare de sînge, așa că am cedat.

*

Pășeam iar, stîrnind norișori de praf, pe străduța ce ducea la casa cu multe ascunzișuri a bătrînului magician. De data aceasta, veneam din piața de păsări, care se află în spatele pieței Ataba el Khadra; aveam sub brațul drept o găinușă albă și grasă. Îi simțeam pulsația caldă a pieptului sub apăsarea mîinii și mă întrebam ce soartă nefastă îi rezervase bătrînul.

Cînd am ajuns, chipul acestuia și-a pierdut gravitatea obișnuită și a afișat un zîmbet. Bătrînul mi-a spus că e încîntat să vadă că i-am îndeplinit cererea. M-a rugat să așez găina în mijlocul covorului ce acoperea parchetul, apoi să trec de trei ori pe deasupra unui vas cu tăciuni aprinși pe care fumega niște tămîie, aflat într-un colț. După ce am traversat norul de fum aromat, m-am așezat pe divan, privind cu atenție bătrînul și pasărea. Magicianul a luat o foaie de hîrtie, pe care a desenat un pătrățel ; l-a împărțit apoi în alte nouă pătrate mai mici ; în fiecare dintre acestea a trasat un semn magic sau o literă din alfabetul arab. Apoi a început să murmure o incantație mistică ; privea fix pasărea și, din cînd în cînd, își puncta normăitul cu un gest imperios al degetului arătător de la mina dreaptă, intins de parcă ar fi dat o poruncă. Biata găină s-a speriat și a fugit să se ascundă într-un colț al camerei, unde s-a refugiat sub un scaun. Magicianul mi-a cerut să o prind și să o aduc înapoi în mijlocul covorului. Nu mai aveam chef să pun din nou mina pe ea și i-am spus asta. Fiul său, care ni se alăturase, a prins pasărea și a dus-o înapoi.

S-a răsucit încă o dată, pîrînd că vrea să fugă înapoi în colț. Dar magicianul, cu o voce fermă, i-a poruncit să stea locului.

Pasărea s-a oprit imediat.

Atunci am remarcat că a început să tremure din tot corpul, astfel încît penele i se agitau în toate părțile.

Magicianul mi-a cerut să mai trec de trei ori pe deasupra vasului cu tămîie. Cînd m-am așezat la loc pe divan, am observat că pasărea nu se mai uita la magician, ci își întorsese ochisorii ca niște mărgele spre mine, iar direcția privirii ei nu s-a mai schimbat după aceea.

Iar apoi am observat ceva extraordinar. Găina a început să respire greu ; fiecare răsufare era însoțită de un icnet ascuțit, iar ciocul nu se mai închidea, de parcă se chinuia să își umple plămîinii cu aer.

Magicianul pusese hîrtia cu semnele cabalistice alături, pe podea. S-a dus încetîșor pînă la ușa deschisă, unde s-a oprit și și-a reînceput murmurul straniu, fără a pierde nici o clipă din ochi găina. Cuvintele de neînțeles, pe jumătate cîntate, au căpătat un ton imperativ ; tonul creștea treptat și, încet-încet, am văzut că viața începe să se scurgă din pasăre.

În cele din urmă, a ajuns să fie atît de slăbită, încît picioarele n-au mai ținut-o și a căzut pe podea ; totuși, încă era capabilă să-și

țină corpul drept. După două minute, își pierduse și această ultimă putere. S-a întors pe-o parte și s-a întins pe jos. Și atunci spiritul său s-a revoltat împotriva morții. A făcut un efort teribil, încercând să se ridice în picioare, dar a căzut din nou, epuizată. S-au mai scurs câteva minute; cu mișcări convulsive, corpul i s-a scuturat în sacade spasmodice, bătînd din aripi fără vlagă. Apoi mișcările au devenit tot mai slabe, oprindu-se în cele din urmă. Corpul a devenit țeapăn, rigiditatea i-a cuprins apoi și capul și am constatat că mica făptură caldă adusă de mine de la bazar doar cu o jumătate de oră mai devreme era acum un stîrv. Văzînd tot acel spectacol, am rămas mut de stupefacție. Mă cuprinsese o stare de greață.

Bătrînul mi-a cerut să-mi pun batista pe leșul găinii. Spuse pe un ton impresionant: „Magia a izbutit. De acum înainte, duhul care a luat viața acestei păsări, dovedind astfel că este dispus să vă slujească, va acționa în folosul dumneavoastră. Uneori am făcut aceeași operațiune fără ca pasărea să moară, ceea ce este un semn că duhul refuză să ajute persoana în cauză.

Strania mea gazdă își ținuse mereu ochii îndreptați în jos, fapt pe care l-am observat pe durata întregului ceremonial. Următoarea sa remarcă a dat acestui fapt o explicație neobișnuită.

„Atunci cînd rostesc incantația pentru a invoca un duh și cînd îi dau porunci după ce a fost chemat, niciodată nu-l privesc. Este una dintre regulile ce trebuie respectate. Dar sacrificiul nu s-a terminat încă. Ascultați! Trebuie să împachetați pasărea și să o luați cu dumneavoastră acasă; o veți păstra, tot împachetată, pînă mîine. Apoi, la miezul nopții, vă veți duce pe podul Kasr-el-Nil și, de acolo, veți arunca leșul în apele fluviului. Cînd îl aruncați, nu uitați să vă puneți o dorință și, într-o zi, duhul o să v-o îndeplinească.”

Batista nu era suficient de mare ca să acopere pasărea în întregime. M-am uitat în jur prin cameră și am descoperit un număr al popularului ziar din Cairo *Al-Ahram (Piramida)*; l-am folosit pentru a înveli în el pasărea. Cînd am ajuns acasă, i-am dat pachetul tînărului meu servitor arab, spunîndu-i să nu-l desfacă și chiar să nu se atingă de el pînă în noaptea următoare. Dar această precauție era de prisos. Am menționat în treacăt că găina fusese sacrificată de un magician și că nu era destinată consumului. Tînărul servitor s-a tras înapoi, înspăimîntat. Din acel moment, a evitat pe cît posibil să se apropie de pasăre.

Seara, am luat cina la restaurant împreună cu doi prieteni, un american și un egiptean. Le-am povestit toată pățania cu găina și sacrificarea ei magică. Erau foarte convinși că nu magia omorise găina, însă eu nu mi-am dat cu părerea, păstrându-mi mintea deschisă. Când le-am povestit toate detaliile, au izbucnit în ris; găina a fost principalul subiect de discuție tot restul serii. Trebuie să mărturisesc că, la rîndul meu, am zîmbit auzind câteva glume bune făcute de prietenii mei pe seama magicianului absent; acesta devenise subiectul unor glume spumoase. Deodată, toate luminile s-au stins în restaurant, cînd încă nu terminaserăm de mîncat. Cu toate eforturile sale, patronul nu a reușit să remedieze problema. În cele din urmă, a trebuit să trimită după lumînări, iar noi ne-am terminat cina în semiobscuritate.

Prietenul meu egiptean, un sceptic convins care studiasse la Sorbona, și-a pierdut pentru moment elocvența spumoasă și spirituală.

„Magicianul dumitale a făcut asta!”, a spus el pe un ton aparent amuzat, dar în care am perceput o undă de teamă.

Poate că se arsesse din întîmplare vreo siguranță, evident, dar incidentul s-a produs în niște împrejurări care mi-au amintit de alte două incidente curioase și destul de asemănătoare. Primul mi se întîmplase mie; al doilea îmi fusese povestit de Robert Hichens, celebrul romancier, care îl cunoștea pe principalul personaj implicat.

Primul a avut loc cu mulți ani în urmă, pe cînd făceam cercetări referitoare la o serie de culte apărute atunci peste tot în Europa și America. Unul dintre ele era condus de un individ dubios, fost cleric, dat afară din Biserică; avea însă o personalitate puternică și știa foarte multe lucruri. În urma cercetărilor mele, am aflat că era inzestrat cu o mare putere de hipnotizare și că abuza de ea în scopuri scandaloase, în afară de faptul că profita de creduli, tapîndu-i de bani. Le-am prevenit pe unele dintre victimele lui pe care le cunoșteam, dar în rest nu am mai spus nimănui ce descoperisem, încredințat fiind că orice scelerat capătă mai devreme sau mai tîrziu răsplata pe care o merită. Punctul culminant a fost atunci cînd, aparent din întîmplare, m-am întîlnit pe stradă, la ora 10 seara, cu o doamnă pe al cărei soț îl cunoșteam foarte bine. Purtarea ei mi s-a părut atît de stranie, încît m-am oprit să stau de vorbă cu ea; am fost surprins să aflu că era *en route* spre răspopit, cu care, mi-a spus ea liniștită, urma să-și petreacă noaptea. Am însoțit-o pînă la felinarul cel mai apropiat,